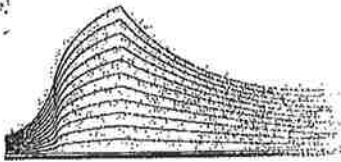

2

1 4 0 2 8 2

Uitgifte

Repertoriumnummer 2017/3051
Datum van uitspraak 24 april 2017
Rolnummer 2016/AR/2008

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Verstek – geïntimeerde

Hof van beroep Gent

Arrest

zevende kamer

Aangeboden op 27 APR. 2017
Niet te registreren
Anja WILLEMS Ea. inspecteur a.i.

COVER 01-00000834961-0001-0008-01-01-1

2016/AR/2008 - In de zaak van:

V. [REDACTED], met maatschappelijke zetel te [REDACTED],
ondernemingsnummer [REDACTED],

Appellante, hierna "[REDACTED]", met als raadsman mr. [REDACTED], advocaat te [REDACTED],
H. [REDACTED],

tegen:

[REDACTED], met maatschappelijke zetel te [REDACTED],
[REDACTED], met ondernemingsnummer [REDACTED],

Geïntimeerde, hierna "[REDACTED]" die niet verschijnt, noch iemand voor haar,

veilt het hof het volgend arrest:

1. DE RECHTSPLEGING IN HOGER BEROEP

1. Het hoger beroep werd ingesteld bij verzoekschrift van 23 november 2016. Het werd gericht tegen het vonnis van 22 september 2016 van de rechtbank van koophandel Gent, afdeling Dendermonde. [REDACTED]
2. De appellante werd gehoord op de openbare zitting van 3 april 2017 en het hof nam kennis van de neergelegde conclusies en stukken.
3. Er werd toepassing gemaakt van artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

2. DE FEITEN EN DE VOORAFGAANDE RECHTSPLEGING

4. Bij exploit betekend op 12 juli 2016 liet V. [REDACTED] overgaan tot dagvaarding van [REDACTED] voor de rechtbank van koophandel Gent, afdeling Dendermonde. De els strekte samengevat tot:
 - veroordeling van [REDACTED] in betaling van achterstallige facturen ten belope van 5 943,30 euro, vermeerderd met de interesten aan de rentevoet voorzien in artikel 5 van de wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij

PAGE 01-00000834961-0002-0008-01-01-4

handelstransacties op 5 403 euro vanaf de respectievelijke vervaldatum der facturen tot de dag van de algehele betaling, en meer intresten op 540,30 euro aan de wettelijke rentevoet vanaf de datum van de dagvaarding tot de dag van de algehele betaling,

- veroordeling van [REDACTED] tot de kosten van het geding,
- uitvoerbaarverklaring bij voorraad van het vonnis, zonder borgstelling of kantonnement.

5. Bij verstekvonnis van 22 september 2016 werd de eis van [REDACTED] tegen [REDACTED] toegewezen, behalve wat de kosten van de procedure betrof; deze werden ten laste van [REDACTED] gelegd, onverminderd de toepassing van artikel 1024 van het Gerechtelijk Wetboek.

Met betrekking tot de gerechtskosten overwoog de rechtbank het volgende:

"Wat de gerechtskosten betreft, stelt de rechtbank vast dat de eisende partij in de dagvaarding zelf aangeeft dat haar eis een invordering van een niet-betwiste, vaststaande en opelsbare geldschuld tot voorwerp heeft, waarvoor zij trouwens de behandeling in kort debatten vraagt in toepassing van art. 735, § 2 Ger.W. Voor dergelijke invorderingen heeft de wetgever een nieuwe, eenvoudige en goedkope procedure ingevoerd (art. 1394/20 t.e.m. 1394/27 Ger.W.), die op 2 juli 2016 in werking is getreden (KB 16 juni 2016, B.S. 22 juni 2016); De eisende partij geeft niet aan waarom zij in casu geen gebruik maakt van die specifieke procedure. Nochtans is het de uitdrukkelijke bedoeling van de wetgever om de rechtbank van koophandel te ontlasten door haar meer bepaald te ontheffen van taken die niets te maken hebben met haar kerntaak, zijnde het beslechten van rechtsgeschillen, eenvoudig omdat het gaat om de invordering van onbetwiste schulden, waaromtrent in de Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp houdende wijziging van het burgerlijk procesrecht en houdende diverse bepalingen inzake Justitie (zg. Potpourriwet I) eveneens wordt gesteld dat het niet langer aangewezen is om onbetwiste schulden van meet af aan in te vorderen met toepassing van een jurisdictionele procedure, maar dat een administratieve procedure die uitmondt in een administratieve rechtshandeling daartoe volstaat (Parl.St. Kamer 2014-15, nr. 54-1219/1, 26-27). Naar het oordeel van de rechtbank zijn er in casu nodeloze kosten gemaakt, zoals de kosten van dagvaarding. Art. 866 Ger.W. bepaalt dat nodeloze kosten die veroorzaakt worden door toedoen van een ministerieel ambtenaar, te zijnen laste komen. In de rechtsleer wordt op goede gronden verdedigd dat het in art. 866 Ger.W. opgenomen principe — in een proceseconomische en kostenbeheersingsoptiek — een ruime toepassing verdient/te meer het gezien wordt als een uiting van het algemeen beginsel inzake loyaliteit of goede trouw in het proces. Bepaalde rechtsleer acht het in artikel 866 Ger.W. opgenomen principe naar analogie zelfs van toepassing op de advocaat die optreedt als mandataris ad litem (zie B. Deconinck, "Art. 866 Gerechtelijk Wetboek" in Comm.Ger., 2009, nrs. 4-7). In die omstandigheden worden de gerechtskosten van onderhavige procedure ten laste van de eisende partij gelegd."

6. Bij vonnis van 31 januari 2017 van de Nederlandstalige rechtbank van koophandel Brussel werd [REDACTED] falliet verklaard en werd [REDACTED] aangewezen als curator.

3. DE STANDPUNTEN EN VORDERINGEN VAN PARTIJEN IN HOGER BEROEP

7. Voor een omstandige uiteenzetting van de grieven en de argumentatie van [REDACTED] verwijst het hof naar haar beroepsakte.

8. In die beroepsakte neergelegd ter griffie op 23 november 2016 vordert [REDACTED] samengevat:

- haar hoger beroep toelaatbaar en gegrond te verklaren,
- het bestreden vonnis teniet te doen wat betreft de beslissing over de gerechtskosten,
- opnieuw rechtdoende, [REDACTED] te veroordelen tot de kosten van het geding aan de zijde van [REDACTED] groot op:
 - o 310,42 euro dagvaardingskosten en 600 euro rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg,
 - o 210 euro rolrechten en 600 euro rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep in geval van niet-betwisting of verstek.

4. DE BEOORDELING

4.1 De toelaatbaarheid van het hoger beroep

9. Een betekening van het bestreden vonnis ligt niet voor. Het hoger beroep is tijdig en regelmatig naar vorm. Het hoger beroep is bijgevolg toelaatbaar.

4.2 De gegrondheid van het hoger beroep

10. Het hoger beroep door [REDACTED] is beperkt tot de beslissing van de eerste rechter over de gerechtskosten.

11. Bij wet van 19 oktober 2015 houdende wijziging van het burgerlijk procesrecht en houdende diverse bepalingen inzake Justitie (BS 22 oktober 2015) werd een nieuw hoofdstuk *lquinques* met als titel "Invordering van onbetwiste geldschulden" (hierna de "IOS-procedure") ingevoegd in het vijfde deel, eerste titel van het Gerechtelijk Wetboek. Het omvat de artikelen 1394/20 tot en met 1394/27.

12. Artikel 1394/20 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat elke onbetwiste schuld die een geldsom tot voorwerp heeft en die vaststaat en opelsbaar is op dag van de aanmaning bedoeld bij artikel 1394/21, ongeacht het bedrag ervan, vermeerderd met de verhogingen waarin de wet voorziet en de invorderingskosten alsmede, in voorkomend geval en ten belope van ten hoogste 10% van de hoofdsom van de schuld, alle interesten en strafbedingen, in naam en voor rekening van de

schuldeler op verzoek van de advocaat van de schuldelser door een gerechtsdeurwaarder kan worden ingevorderd (elgen nadruk).

Uit deze wetsbepaling blijkt dat een schuldelser de mogelijkheid, maar niet de verplichting, heeft om zijn schuldvordering te innen via de IOS-procedure.

Het louter feit dat tijdens de parlementaire voorbereiding geopperd werd dat het niet langer aangewezen was om onbetwiste schuldvorderingen van meet af aan in te vorderen met toepassing van een jurisdictionele procedure, maar dat een administratieve procedure volstond (zie *Parl. St., Kamer, DOC 54 1219/001*, p. 26) doet geen afbreuk aan deze duidelijke wetsbepaling.

13. In zijn advies over het ontwerp van wet tot wijziging van de rechtspositie van de gedetineerden en van het toezicht op de gevangenis en houdende diverse bepalingen inzake justitie (potpourri IV) wees ook de Raad van State al op het facultatief karakter van de IOS-procedure:

*“Voorts hebben alle commentatoren de nadruk gelegd op de alternatieve aard van die nieuwe buitengerechtelijke procedure die “s’ajoute aux procédures existantes mais ne les supplante pas” (vrije vertaling: die wordt toegevoegd aan de bestaande procedures, maar ze niet vervangt). Artikel 735, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt trouwens nog altijd uitdrukkelijk dat “de Invordering van de niet betwiste schuldvorderingen” één van de gedingen is die moeten worden behandeld “op grond van de voor de korte debatten voorziene procedure”. Die bepaling wordt in het huidige voorontwerp niet gewijzigd.” (zie *Parl. St., Kamer, DOC 54 1986/001*, p. 187, zie ook D. MOUGENOT, *Le recouvrement de dettes d’argent non contestées*, in H. BOULARBAH en J.-F. VAN DROOGHENBROECK, *Le code judiciaire en pot-pourri*, Brussel, Larcler, 2016, p. 334).*

14. Zelfs de Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders van België erkent het facultatief karakter van de IOS-procedure (zie N. DECOCK, *Vereenvoudigde invorderingsprocedure voor geringe schuldvorderingen naar Frans recht en procedure voor invordering van onbetwiste geldschulden naar Belgisch recht: van hetzelfde laken een broek?*, NKGB-CNHB, december 2016 / januari 2017, (8-16), 10:

“De advocaat is natuurlijk geen eenvoudige uitvoerder. Als raadsman van zijn cliënt komt het hem in alle omstandigheden toe de cliënt nuttig te informeren over de opportuniteit van de ene of de andere procedure, en zou hij hem dan ook kunnen aanraden geen beroep te doen op deze versnelde procedure (die wettelijk facultatief is) wanneer de voorwaarden hiertoe nochtans wel vervuld zijn. Het vervullen van deze voorwaarden houdt dus niet automatisch in dat de procedure wordt opgestart. Het is inderdaad zo dat de advocaat de gerechtsdeurwaarder hiertoe specifiek moet mandateren.”

PAGE 01-00000834961-0005-0008-01-01-4

Terecht merkt [REDACTED] op dat de raadsman van de schuldeiser optreedt als "eerste rechter" (zie ook W. DE BUS, *Invordering van onbetwiste schulden. Advocaat, vervul uw rol van eerste rechter*, Juristenkrant 2016, afl. 336, 11).

15. Omwille van het facultatief karakter oordeelde de eerste rechter ten onrechte dat Van Den Broeck moest aangeven waarom zij *in casu* geen gebruik maakt van die IOS-procedure.

16. Als schuldeiser kan [REDACTED] bovendien een belang / voordeel hebben bij een "klassieke" gerechtelijke procedure, nu de nieuwe IOS-procedure de inning van de invorderingskosten (waaronder de interesten en de forfaitaire schadevergoeding) beperkt tot maximaal 10% van de hoofdsom (vgl. B. VANDER MEULEN, *Invordering van onbetwiste schulden: een oproep tot realiteitszin*, Juristenkrant 2016, afl. 335, 12-13).

17. De bovenstaande overwegingen gelden des te meer nu artikel 806 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat de rechter in het verstekvonnis de vorderingen of verweermiddelen van de verschijnende partij inwilligt, behalve in zoverre de rechtspleging, die vorderingen of middelen strijdig zijn met de openbare orde.

In de context van artikel 806 van het Gerechtelijk Wetboek is het inwilligen van een kennelijk ongegronde vordering of een kennelijk ongegrond verweer strijdig met de openbare orde (zie Cass. 13 december 2016, P.16.0421.N/3, www.luridat.be).

Nochtans heeft de eerste rechter in zijn vonnis niet vastgesteld dat de eis van [REDACTED] of een deel ervan strijdig was met de openbare orde.

18. Noch uit het gerechtsdossier, noch uit het bestreden vonnis blijkt dat Van Den Broeck de gelegenheid gekregen heeft zijn standpunt over het al dan niet volgen van de IOS-procedure toe te lichten. Evenmin werden de debatten in toepassing van artikel 774 van het Gerechtelijk Wetboek daartoe heropend. Bijgevolg werden de rechten van verdediging van Van Den Broeck op dit punt miskend.

19. Tot slot kon de eerste rechter zich evenmin nuttig beroepen op artikel 866 van het Gerechtelijk Wetboek dat bepaalt dat de proceshandelingen en akten die nietig zijn of nodeloze kosten veroorzaken door toedoen van een ministerieel ambtenaar te zijnen laste komen; hij kan bovendien worden veroordeeld tot schadevergoeding jegens de partij.

Immers, de raadsman van [REDACTED] kan niet beschouwd worden als een ministerieel ambtenaar in de zin van artikel 866 van het Gerechtelijk Wetboek.

Zelfs indien aangenomen zou worden dat het artikel een ulding vormt van een algemener beginsel inzake loyautelt of goede trouw in het proces dat op advocaten van toepassing is, dan nog is het hof van oordeel dat in de gegeven omstandigheden niet deloyaal gehandeld werd.

De keuze voor de klassieke gerechtelijke procedure (omwille van de mogelijk daaraan verbonden voordelen, zoals de ruimere Inningsmogelijkheden en zoals het felt dat sneller een titel bekomen kan worden) kan legitiem zijn en maakt niet *per se* een fout uit. Uit niets blijkt dat V. foutief handelde en onnodig kosten maakte.

20. In toepassing van de artikelen 1017, 1022 en 1042 van het Gerechtelijk Wetboek verwijst het hof V. in falling in de gerechtskosten.

5. DE BESLISSING

OP DEZE GRONDEN,
HET HOF,

Rechtdoende bij verstek,

Verklaart het hoger beroep door V. toelaatbaar en gegrond.

Bevestigt het bestreden vonnis van 22 september 2016 van de rechtbank van koophandel Gent, afdeling Dendermonde met rolnummer V., behalve wat de kosten betreft.

Veroordeelt V. in falling tot de gerechtskosten, begroot aan de zijde van V. op:

- 310,42 euro dagvaardingskosten en 600 euro rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg,
- 210 euro rolrechten en 600 euro rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep.

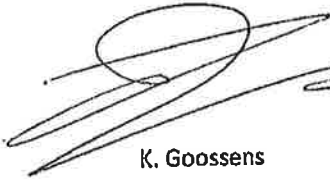
Aldus gewezen door de zevende kamer van het hof van beroep te Gent, zetelende in burgerlijke zaken samengesteld uit:

Frank Deschoolmeester, raadsheer, waarnemend voorzitter,

Geneviève Vanderstichele, raadsheer,

Michel Oosterlinck, raadsheer,

bijgestaan door Kristoffel Goossens, griffier en uitgesproken door de voorzitter in openbare zitting op maandag 24 april 2017.

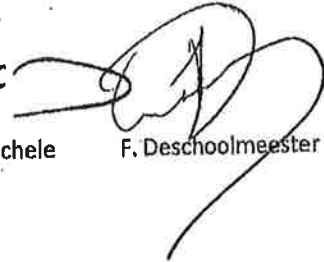
K. Goossens

M. Oosterlinck

CWSt

G. Vanderstichele

F. Deschoolmeester

